

бой, и ротниятъ командиръ го прѣдстави за награда — „орденъ за храбрость“...

Колкото жестокъ бѣше Бойко къмъ турцитѣ, които стрѣвно налитаха въ боя, толкова благъ и добъръ бѣше той къмъ плѣнниците. И мило, и свидно му бѣше! Оплакуваше той горчиво и българи, и турци, паднали въ лють и кървавъ бой... И Златанъ не излизаше изъ ума му: той не бѣше го виждалъ отъ мобилизацията: отдѣлението, въ което се числѣше Златанъ, бѣше придадено къмъ другата бригада на дивизията...

Храбро и добро сърдце носѣше Бойко, и всѣки го обичаше. Еднажъ той спаси отъ ножа на озлобенитѣ си другари живота на нѣколко беззащитни турци — плѣнници, които не знаеха, какъ да му се отплатятъ.

„Тѣ сж врагове тамъ, на бойната линия, а не тукъ — обезоржжени!“ говорѣше грѣмко Бойко на другаритѣ си. „Защо ще ги убивате? И едно дѣте може да стори това!... Тамъ, тамъ показвайте храбрость, не тукъ!...“

И ножоветѣ се снѣха, а турцитѣ, разбрали, че живота имъ е пожаленъ, плачеха отъ радостъ и цѣлуваха скута на калния Бойковъ шинелъ... Бойко се чувствуваше тогава безкрайно щастливъ...

* * *

Кървавъ бой кипѣше при Бунархисаръ. Тукъ се рѣшаваше сѣдбата на цѣлъ народъ. Турцитѣ разбираха това, и отчаяно се съпротивляваха. Но и нашитѣ не отстъпваха. Четири дни настѣпления и отстъпления, четири нощи атаки и контраатаки, — топове, пушки и картечници бѣлваха огънь, олово и смъртъ...

Бѣше мъглявъ октомврийски день. Трѣбваше да се даде рѣшителенъ бой. „Или тѣ, или ние!“ викаше желѣзниятъ генералъ. И прииждаха полкове, и трупаха артилерия...

Бойковиятъ полкъ бѣше при Одринъ. Съ много бърза заповѣдъ бѣше повиканъ и той при Бунархисаръ. Лозенградъ бѣше падналъ наскоро. И въ една бурна, кална и дъждовна нощъ полкътъ потегли за Бунархисаръ. Слѣдъ усиленъ денонощенъ походъ, пристигна въ Лозенградъ. Градътъ гѣмжеше отъ хора; улицитѣ бѣха задрѣстени отъ кола и артилерия, дюкянитѣ натѣпкани съ войници: едни се ве-

селяха и вкусаха руйното лозенградско вино, а други си купуваха едно-друго... И тукъ нова заповѣдъ: полкътъ незабавно да се отпрати за Бунархисаръ, защото нашитѣ съ голѣми усилия и много жертви отблъсвали дивитѣ турски пълчища...

Слънцето отдавна бѣше си взело сбогомъ и нощта тихичко пристѣпваше. По лозенградското шосе, развалено отъ дъждове и артилерия, усѣяно съ топове, ракли, гранати и шрапнели, изоставени отъ турцитѣ, се изтегляше мудно Бойковиятъ полкъ... Пжтътъ бѣше почернѣлъ отъ ранени наши войници, които бързаха за Лозенградъ, потѣнали въ кръвъ и калъ... Сърдцето на Бойка се кжсаше отъ жалъ... Той бѣше си купилъ отъ Лозенградъ малко ракия, захаръ и мекъ хлѣбъ. Нито капчица, нито зрънце, нито трошица остана отъ тѣхъ: всичко раздаде на раненитѣ...

„Нека си стоплятъ душитѣ!“ думаше той. „Азъ и безъ ракия мога, и безъ захаръ ще ми на, и хлѣбъ ще намѣря...“

Раненитѣ благодарѣха отъ сърдце и душа. Другаритѣ на Бойка благоговѣяха. Не стигаше това: Бойко, слѣдъ като раздаде всичко, часъ по-часъ пълнѣше манерката си съ прѣсна вода и я поднасяше до попуканитѣ устни на раненитѣ.

„Не пийте по много, — да има и за другитѣ!“ думаше той. „Пъкъ и не е хубаво за ранитѣ... Ами какъ е, бе братя? Турцитѣ опиратъ ли се още, а?“ питаше Бойко.

„Най-сетнѣ, откъртихме ги, откъртихме ги!“ отвръщаха лекораненитѣ. И Бойковото сърдце хвъркаше отъ радостъ...

* * *

Бѣше надвечеръ. Земята при Бунархисаръ се трѣсеше отъ грѣмъ, небето кѣнтѣше отъ пукотъ... Цѣлъ адъ клокочеше тамъ, и трупъ до трупъ се стѣлѣше... Бойковиятъ полкъ пристигаше; тритѣ четвърти отъ войниците бѣха изостанали по пжтя. Свечеряваше се. Войниците прииждаха единъ по единъ или на групи. Капнали отъ умора, тѣ се трѣшкаха на голата земя и скоро заспиваха. Боятъ не прѣставаше. Изеднажъ нѣщо пламна: тъмната далечина се облѣ въ пламъци. Нашитѣ артилѣристи подпалили близкото турско село Теке. Грѣ-